

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **B. D. Y.**, zast. Mgr. Miloslavem Půbalem, advokátem, sídlem 1. máje 116, Vimperk, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR,** Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2002 č. j. OAM 11617/VL-20-P17-2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 3. 2003, č. j. 10 Az 9/2003 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 3. 2003 č. j. 10 Az 9/2003- 26 byla zamítnuta žaloba ze dne 31. 3. 2003, jíž se žalobce – stěžovatel - domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, kterým nebyl žalobci udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních z § 12 ,13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů a zároveň bylo uvedeno, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Ve včas podané kasační stížnosti žalobce namítá, že i když jako důvody vycestování

z vlasti uvedl důvody ekonomické, doplnil je tak, že právě ekonomická situace ve Vietnamu je natolik tíživá, že tam nelze svobodně žít a že i podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu je poukazováno právě na podmínky života na venkově, kde stále se žije v extrémní chudobě. Pokud mu nebyl udělen azyl podle § 12 a 13 zákona o azylu, pak mu měl být udělen azyl podle § 14, neboť zde jsou podmínky zvlášť zřetele hodné proto, aby takto správní orgán postupoval. Faktickým důvodem pro vycestování do České republiky bylo především to, že ve Vietnamu nelze svobodně žít. Zpráva nevypovídá nic o místě, kde ve Vietnamu žalobce bydlel. Posouzení podmínek provádí dokonce cizí stát, aniž by se orgány blíže zabývaly konkrétními okolnostmi toho, jak nejsou lidská práva ve Vietnamu dodržována. Proto navrhl, aby rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích bylo zrušeno.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že neshledal u stěžovatele podmínky pro udělení humanitárního azylu, který není nárokový a je věcí volné úvahy správního orgánu, zda shledá v daném jednotlivém případě okolnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, a takové okolnosti u stěžovatele shledány nebyly.

Kasační stížnost tak opírá své důvody o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní. Má za to, že soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení a že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu, a tedy měl rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Správní orgán vyšel ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv ve Vietnamu v roce 1999 ze dne 25. 2. 2000, dále z obdobné zprávy co se týče roku 2000 z února 2001 a zprávy téhož ministerstva zahraničí o svobodě vyznání ve Vietnamu ze dne 5. 9. 2000 a aktuální verze databanky ČTK-Vietnam. Správní orgán vyšel z tvrzení žalobce o tom, že pohnutkou pro udělení azylu je snaha legalizovat pobyt v České republice, proto také uzavřel, že takovou pohnutku nelze podřadit k zákonným důvodům pro udělení azylu a že nepříznivou hospodářskou situaci nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Správní orgán se také zabýval, a soud jeho důvody akceptoval podmínkami pro udělení azylu podle § 13 a 14, jakož i zhodnotil obsah překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Soud prvního stupně, který rozhodoval o žalobě, pak výstižně zdůvodnil, proč ani on neshledal porušení zákona v postupu žalovaného podle § 14 zákona o azylu. Azyl z humanitárního důvodu lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele, což je zákonná dikce a není na něj tak právní nárok a zůstává v režimu správního uvážení posoudit důvody žadatele o azyl. Žalovaný se pečlivě zabýval nejen obecnou situací ve Vietnamu z hlediska podmínek udělení azylu, včetně okolností dotýkajících se možného návratu do vlasti a to na základě podrobných analýz, které citoval v napadeném rozhodnutí, ale také konkrétní osobní situací stěžovatele. Jestliže pak rozhodl na základě takto obsáhle a podrobně provedeného dokazování, nebylo možno mu ze strany soudu prvního stupně ničeho vytknout, rozhodl-li se nevyužít dobrodiní ustanovení § 14 zákona o azylu. Stejně tak nelze vytknout ničeho ani soudu prvního stupně, který žalobu zamítal. Jestliže důvod kasační stížnosti záleží v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta a nebo právní věta je chybně vykládána, pak důvod, který žalobce namítá nelze považovat za oprávněný ve vztahu k rozsudku soudu prvního stupně. Ten vyšel ze skutkového stavu, který byl zodpovědně a řádně žalovaným zjištěn i pokud jde o aplikaci § 14 zákona o azylu. Ani kasační soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by mohl použití citovaného

ustanovení zákona opřít. Skutková podstata může být se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, nebo je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Ani pro důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však nelze kasační stížnost s úspěchem opřít. Jak bylo naznačeno shora, žalovaný provedl obsáhlé dokazování a závěr, který z něj vyvodil, nelze označit za rozporný s ohledem na skutkové závěry, které byly učiněny. I když soud bere na vědomí zjištěné reálie o Vietnamské socialistické republice ve smyslu obtíží s obživou či seberealizací, tyto plynou právě z hospodářských potíží země a nelze bez dalšího je vnímat jinak, než-li právě jako důvody po výtce ekonomické. V daném případě k nim nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, jež by úvahu o udělení humanitárního azylu zasloužily. V daném případě osobní situace žalobce ve vazbě na aktuální situaci v jeho vlasti žádnou takovou mimořádnost nepředstavuje, včetně návratu do vlasti.

Soud prvního stupně proto nepochybil, jestliže žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud pak napadené rozhodnutí soudu prvního stupně přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady podle odst. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto také ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl, když důvody stěžovatelem tvrzené byly správně posouzeny jako povahy ekonomické. O nákladech řízení pak rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný žádné náklady neuplatňoval a z obsahu spisu ani nevyplynulo, že by mu nějaké vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 27. 8. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu